

Self-made mezzo Monika-Evelin Liiv

12-aastane Monika-Evelin teadis kindlalt, et temast saab ooperilaulja, hoolimata pisiastjast, et ooperit polnud ta toona näinudki.

Maailmalavadel endale nime teinud metsosopran on pärit Valgamaalt Tõrva lähistelt Jõgeveste külast, kus asub kunagise mõisaomaniku Barclay de Tolly mausoleum. Olgugi lauljatar juured hoopis Leedus, oleks ta nagu midagi pärinud ka sihikindlalt ja kartmatult vene väejuhilt.

Monika-Evelin Liivi mahlakas ning jõuline metsosopran kuulub haruldasse hääleliiki, võimaldades esitada dramaatilisi rolle. Peale tõusmist Londoni Covent Gardeni lavale on tema ees avanenud uksed isegi ooperivõõrastes paikades nagu Lõuna-Aafrikas, Costa Ricas ja Sri Lankal.

Monika on ehtne teenis endale õpperaha Savonlinna ooperikooris. Kui kodumaal tema võimeid ei hinnatud, ei heitnud ta meelt, vaid pakkis kohvrid. Enne kui ta pääses laulma meie rahvusoperi lavale, tuli end tõestada debüüdiga Inglise kuninglikus ooperis. Partneriteks olid seal Anna Netrebko, Jonas Kaufmann ja Dmitri Hvorostovski.

Nüüdseks on ta pälvinud Eesti teatri aastapreemia kahel korral: esiteks Andres Mustoneni dirigeeritud Händeli "Julius Caesar" nimirolli ja Cornelia osatäitmise eest samas ooperis ning seejärel Amnerise osas Verdi "Aida" palju kära tekitanud lavastuses. Ees ootab Azucena rahvusoperi uuslavastuses, Verdi ooperis "Trubaduur" - seda üht metsode tipprolli on ta laulnud juba nii Prantsusmaal Opera de Bauge festivalil kui Soome rahvusoperis sel sügisel.

Igapäevaselt elab Monika juba üle kümne aasta Helsingis, kaasteks Soome rahvusoperis korrepetiitorina töötav abikaasa Dmitri Pavlov ja esimeses klassis õppiv poeg Alexander.

Kuidas saab nii juhtuda, et ühest kolme lapsega maaperest, kus vanemad pole muusikud ja Estonia teater on üle 200 kilomeetri kaugusel, tuleb lausa kaks ooperilauljat?

Ei teagi. Roland on mu vanem vend ja eks ma tema järgi sinna Otsa kooli minna tahtsin. Samas laulsin ju päris palju juba kooliajal, mudilaskooridest peale. Mul on albumis üks foto, kus olen lasteaias laval, laulan "Olen lõoke väike" ja minu neli aastat vanem õde saadab mind kandlel. Seal pidin olema umbes kolmene. Aga jah, 12-aastaselt usaldasin oma parimale sõbrannale: ära kellelegi ütle, et minust saab ooperilaulja. Ta ikkagi rääkis teistele välja ja kõik naersid hirmsasti, et täitsa lollakas! Ooperis polnud mina ise käinudki, olin telekast näinud üht-teist. Mäletan, kuidas mulle meeldis kuulata Anu Kaalu, tal oli nii ilus kleit ja ta laulis kaunite purskkaevude taustal. Ja kuigi mina esinesin lapsest peale igat sorti

Muusika

01.01.2021 00:00

Anne Aavik

1,4,5,6,7,8,9,10

Estonia teater

Teater

lauluvõistlustel, ei sallinud ma iialgi mikrofoni. Mina ei tea, kas helitehnikud ei osanud neid nuppe keerata või - igatahes alati laulis kõige kõvemini Monika!

Siis ei jäänudki muud üle kui hakata ooperilauljaks - et mikrofonidest pääseda!

Roland oli juba muusikaakadeemias, kui mina 10. klassi lõpul otsustasin, et lähen hoopis Otsa kooli laulmist õppima. Aga õppesekretär mu pabereid vastu ei võtnud, kuna olin vaid 16-aastane ja tavaliselt võeti klassikalist laulu õppima ikka peale keskkooli. Mina jooksin muidugi kohe õpetaja Tõnu Bachmanni juurde kaebama ja mind siis ikka lubati sisseastumiseksamile. Laulsin oma "Kungla rahvast", ja kuigi toonane asedirektor - kelle nim i kohe ei meenugi, kutsusime Jooksvaks Meetriks - karjatas mu laulmise peale: pop-jazz!, võeti mind siiski vastu klassikalise laulu osakonda. Alles kolmandal kursusel hakkasid mu silmad lahti minema. Kui meile tuli kontsertmeistriks Zoja Hertz, hakkasin sellest laulmise asjast juba midagi päriselt taipama.

Ja sel ajal tekkis mul ka mõte minna Leetu õppima. Toona käis meil palju vingeid leedu lauljaid soleerimas, nende hulgas ka Sigute Stonyte, ja otsustasingi, et nüüd lähen tema juurde. Seda enam, et mu ema on leedu verd ja tahtsin ka leedu keele ära õppida. Vilniusesse hääletasin koos oma vanema õe Liivikaga. Veoautojuht lasi meid äärelinnas maha ja siis sealt asusime kesklinna poole orienteeruma.

Tänapäeval ei lubaks vanemad seda iialgi!

Jah, aga ma pidasin end täiesti iseseisvaks. Savonlinna kooris olin juba ka oma raha teeninud. Teadsin, et saaksin ka vanematelt majanduslikku tuge, aga nad olid juba enne mind kaht last koolitanud ja ma ei tahtnud neilt küsida. Terve Otsa kooli aja käisin tööl - läksin õhtul kell 19 Raekööki ja sain sealt tagasi alles hommikul. Hiljem ütles muusikaajaloo õpetaja Raili Sule mulle, et imelik, kooli ajal mul nagu pea üldse ei lõiganud. Mis seal siis imestada, kui ma alati magamata peaga loengusse tulin! Ja sellest hoolimata laenas õpetaja Tõnu Bachmann sageli mulle laevapileti raha, et saaksin Soome koori tööle sõita. Andsin muidugi pärast tagasi. Aga jah, Vilniuse jaoks oli mul siiski raha kõrvale pandud. Sealseks õppemaksuks sellest ei piisanud, kulka mind toona ei toetanud ja nii jäidki õpingud lühikeseks, vaid paar kuud. Ometi sain sealt võimsaid elamusi - käisin pidevalt kontsertidel, ooperis. Mäletan, kuidas ühel õhtul soleeris Mozarti reekviemis Sigute Stonyte, teisel Asta Krikščiūnaite. Selliseid lauljaid meil toona polnudki. Teisalt häiris mind väga sealne asjaajamisstiil, mis veerandsajandi eest oli veel üsna nõukogudeaegne. Vilniuses

laulmas käisin ka eelmise aasta novembris ja praegu on muidugi kõik hoopis teisiti. Samas kui võrrelda näiteks Vilniuse teatri ja meie rahvusooperi garderoobe ja solistide tingimusi, siis oleme meie ikka väga kaugel ees! Teine asi on sealne repertuaar, see on ikka hoopis midagi muud.

Miks üldse on nii, et taome endale uhkelt vastu rindu - meie oleme see õige laulurahvas! Aga samas võib Leedu või Läti lauljatest moodustada Metropolitanis näiteks "Traviata" peaosaliste koosseisu, meie lauljad pole aga Meti jõudnudki, viimati dirigeeris seal Neeme Järvi sinu sündimise aastal. Edukamad on maailmas metsod ja meeshääled, sopranitest on edu saavutanud vaid noor Mirjam Mesak. Koolituses ei saa ju asi enam olla. Kas eestlastel pole julgust või napib õnne?

Võibolla on natukene ka õnnes ... Tegelikult arvan, et inimestel pole piisavalt kannatust, tahetakse kohe peale esimest-teist proovimist või ettelaulmist saada suureks staariks, et kõigi teatrite ukсед oleksid kohe avatud. Ma ei tea kedagi, kes suurtest staaridest oleks kohe saanud igal pool tööd, kõik on pidanud selleks vaeva nägema. Seega rohkem usku endasse ja kannatust!

Sinul on vist küll mõlemat olnud! Mäletan juba muusikaakadeemia aegadest, et sind ei kõigutanud üldse, kui näiteks mõni üldaine õpetaja sind eksamil läbi kukutas. Teatasid juba siis üllatava enesekindlusega, et ei jää nangunii Eestisse. Kas teadsid alati sisimas, et sind ootab edu? Keegi ikka su eneseusku toetas?

Tõnu Bachmann minusse uskus. Ja Leedus võeti mind vastu suure hulga tahtjate hulgast. Ma ei oodanud kiiret edu, sest usaldasin seda, mida Sigute Stonyte ütles - et minusuguse häälematerjaliga läheb aega, enne kui see valmib, rolle hakkab saama alles 35-aastaselt. Mind aitas ka see, mida Zoja Hertz rääkis. Ma tõesti ei osanud solfedžot, sest ma polnud muusikakoolis käinud nagu teised ja eks mind sõimati küll, et olen loll ja ma idagi ei tea. Ega ma ei osanud ka siis veel õieti midagi, kui mind Inglise kuningliku ooperi studiosse vastu võeti, hahaa. Aga olin otsustanud sinna proovida, tahtsin teha korraliku lindistuse ja mind võetigi vastu 800 kandidaadi hulgast.

Londonis peeti sinust rohkem kui kodumaal?

Eks alati võib öelda, et õpilased on lollid. Aga meil siin, nagu igal pool, on olnud ka mitmeid halbu õpetajaid. Näiteks - praegusel ajal laulan ma Juuditi osa Bela Bartoki nõudlikus ooperis "Hertsog Sinihabeme loss". See on tõesti väga raske partii ja ka Inglise coach'id imestasid, et sain selle nii ruttu selgeks. Kui mulle Vilniuse

rahvusooperis seda rolli pakuti, sain algul valesti aru, et esietenduseni on veel aastake aega, m uidu poleks julgenud seda vastu võtta. Pärast aga selgus, et pidin selle muusika kuu ajaga selgeks saama. Naersime abikaasaga, et keegi teine seda rolli kindlasti ei tahtnud! Aga nad jäid väga rahule ja uskumatu, ma armastan nüüd ka ise seda ooperit nii väga!

See on tõesti üllatav - olen seni ise pidanud sind Verdi ja muu pigem traditsioonilise ooperi lauljaks! Rollide mõttes oled astunud Urve Tautsi kingadesse, teisalt on teie hääled ju totaalselt erinevad, kuigi olete mõlemad loonud erakordse Amnerise ja peatselt kohtub Eesti publik ka sinu sisendusjõulise Azucenaga. Aga üldiselt jätad väga iseteadva mulje, on sul üldse eeskujusid või iidoleid, keda kuulad ja tingimusteta imetled?

O n ikka, näiteks olen alati kuulanud vene metsot Olga Borodinad. Samuti on suurepärane laulja Gruusia päritolu Anita Rachvelishvili. Ja veel - kes on mulle suureks abiks olnud minu Azucena rolli loomisel - Ekaterina Semenchuk, kellega tutvusime Londonis kevadel 2008. Tema laulis Olgat Tšaikovski ooperis "Jevgeni Onegin", mina olin tema cover. Sealt sai alguse meie hea läbisaamine. Kui mulle esimest korda Azucenat pakuti - see oli kaks aastat tagasi suvel -, siis arvasin, et on liiga vara veel seda laulda, et mul pole veel piisavalt elukogemust. Pigem oleksin tahtnud laulda Ebolit, Santuzzat või Principessat. Aga võtsin ikka väljakutse vastu. M uudkui harjutasin seda rolli, kõik noodid tulid välja, aga ikka oli tunne, et midagi jääks nagu puudu. Et see pole ikka see, mis peab olema. Katja (Semenchuk - A .A .) oli samuti Azucenat laulnud ja tema m ind raskest kohast ka üle aitas. Ta soovitas, et laulaksin kogu partii kuu aja jooksul iga päev täishäälega läbi. Tegin, nagu ta soovitas, siis andsime Prantsusmaal kolm etendust ja nüüd, sügisel, kui "Trubaduur" Soome rahvusooperis lavale toodi, olin juba väga rahul. Roll oli aastakese küpsenud ja lõpuks valmis saanud! Lisaks oli meil vapustav koosseis, Leonora osas kunagi Klaudia Taevi konkursi võitnud osseedi verd sopran Veronika Dzhioeva, kes on ka lihtsalt niisama hästi tore inimene. Samuti mind üllatas, et miks Mika Pohjonen pole üldse Eestisse kutsutud - suurepärane tenor ja väga sõbralik inimene.

Ja samuti olite esimest korda ühes lavastuses koos vend Rolandiga.

See oli tõesti väga eriline kogemus! Tema pere elab ka Soomes ja veedame koos jõule, käime metsas jalutamas, oleme üldse väga lähedased.

Tema oli teie pere esimene laulja, sina olid aga esimene eestlane Inglise kuningliku ooperi laval. Kas mäletad seda tunnet enne esimest lavale astumist?

See oli 2008. aasta jaanuaris, 2007. aasta sügisel olin Londonisse läinud. "Traviata"

oli mu esimene etendus. Mul on väga hästi meeles, kuidas ootasin lava taga esimest pealeminekut. Tulin Florana koos teistega lava alt trepist üles, peas vasardamas tavapäraseid mõtteid - et midagi ei läheks meelest, et laulaksin õigel ajal ja õiges kohas. Samal ajal polnud ma veel sokist üle saanud - kas m ind tõesti valiti sellesse programmi! (Inglise kuningliku ooperi Jette Parkeri noorte artistide program m on m öeldud erakordse andega noortele lavastajatele, dirigentidele, lauljatele ja pianist-repetiitoritele, kellel võimaldatakse teha esimesi samme maailmakuulsas ooperimajas - A .A .) Kõik läks hästi, aga mingit tähistamist etenduse järel ei saanud endale lubada, sest järgmisel hommikul pidin taas olema varakult teatris. Aasta hiljem laulsime sama tükki ka Renee Flemingu ja Thomas Hampsoniga, ja sellest on ka salvestis.

Läksid mõned aastad, või noh, täpsemalt kümme. 2018. aasta septembris oli erakordne sündmus, kui Londoni kuningliku ooperi laval kõlas Antonio Pappano dirigeerimisel Richard Wagneri "Valküür". Soleeris korraga kolm eestlast - sinuga koos teine metsosopran Kai Rüütel ja ka bass Ain Anger. Kas võib öelda, et oled eestlastele Covent Gardenisse teed sillutanud?

Ma ei arva, et minu käsi siin kuidagi mängus oli, eks nad ole ikka ise oma andekuse pärast sinna kutsutud. Aga et me kõik kolm olime samas projektis, oli küll väga tore. Kolleegid tegid ka nalja, et kas siin on mingi Eesti maffia koos!

Kõigepealt said Covent Gardeni lavale ja alles siis lubati ka Estoniasse! Eesti publik sai sinuga esmakordselt lähemalt tuttavaks läbi püksrollide Händeli ooperites "Julius Caesar" ja "Rinaldo", aga minu jaoks oli lihtsalt erakordne preemia pälvinud Amneris skandaalses "Aida"-lavastuses, mis Estonias esietendus 2016. aastal.

Mind väga üllatab, et sageli peetakse Amnerist raskemaks rolliks kui Azucena. Minu jaoks pole see üldse nii! Azucena vajab palju rohkem sisu ja elukogemust. O n kuritegu, et seda näiliselt lihtsat laulukest "Trubaduuri" teisest vaatusest, Stride la vampa lastakse esimestel kursustel laulda. Eks m a ju ka laulsin ja olin rolli õppides vanade harjumustega püstihädas. Kuulasin hiljuti ka Vello Jürna konkursil osalejaid. Maarja Purga ja Tuuri Dede on igati vinged metsod! Aga siiski ei pea m a õigeks, et

sageli võtavad noored lauljad ette väga rasked aariad, hiljem päriselt tööle hakates aga selgub, et korraliku tehnikata sisse lauldud lugusid ümber teha on ikka metsik töö. Koolis võiks siiski laulda midagi lihtsamat. Algul tuleb ikka sapakaga sõita, et hiljem BMW rooli pääseda!

Urve Tauts meenutas oma 85. sünnipäeva tähistamisel, et teatri juhtkond lubas tema ja Hendrik Krummi jaoks lavale tuua Donizetti ooperi "Favoriit". See jäi siiski tegemata. Olen sind kuulnud laulmas Leonora aariat ja see oleks tõesti sinu leivanumber - kas seda pole sulle pakutud?

Seda ooperit lavastatakse ka väga vähe. Muidugi ma laulaks! Eestis pole minult küll kunagi küsitud, mida ma tahaksin laulda. Sellisele tasemele ma pole veel jõudnud, et keegi spetsiaalselt minu jaoks hakkaks mõnda ooperit lavale tooma, hahaa.

Mis on seni olnud kõige suurem lavaline väljakutse?

Eks metsodele on ikka väljakutse mehi mängida, isegi mehe kõnnakut imiteerida on algul väga raske. Olen leidnud nii mõnegi oma rolli prototüübi tänaval jalutades. Kui pidin jõubnut kehastama, käisin spetsiaalselt Kallios uitamas!

Minu esimene meesroll Estonias oli Julius Caesar, samas seda oli mul lihtsamgi teha kui Rinaldot. Seda nägid ju paljud teisedki, et lavastaja Georg Rootering oli esimese vaatuse puha Glyndebourne'i festivali lavastusest otse maha vehkinud. Seda lihtsam oli minul lauljana, sest olin lavastust juba näinud. Ausalt öeldes "Rinaldo" lavastus mulle endale ei meeldinud, minu arvates oleks Rinaldo tegelaskuju pidanud olema hoopis teistsugune. Mina tahtsin olla tõsine, aga lavastaja nägemuses pidin ma kogu aeg üleolevalt irvitama. Ma ei uskunud ise, mida tegin, kostüüm oli ka alguses nii ebamugav, mind topiti mingit vatti täis. Minu jaoks oli see väga igav lavastus. Aga dirigent Andres Mustonen oli muidugi omas elemendis, temaga oli äge töötada.

Elu on viinud sind ka põnevatesse paikadesse - ei ole just palju Eesti lauljaid, kes käinud Lõuna-Aafrika lauljate konkursi žüriis.

See kõik sai samuti alguse Londonist. Seal tutvusin bariton Njabulo Madlalaga ja tema mind sinna žüriisse kutsus. Aasta tagasi oli meil ka kontsert Londoni Lõuna-Aafrika saatkonnas, mille tulu läks konkursi heaks. Mina olin selle kontserdi ainus valge laulja! Olen Njabulo kutsel varem Kaplinnas käinud, aga seekord toimus konkurss esmakordselt vaid online'is, seega hindasin lauljaid kodust. Aafrikas on ikka uskumatuid hääli - inimene pole üldse õppinud, aga kõik on sünnipäraselt paigas. Meie siin Euroopas

võitleme, et itaalia keele hääldus õigesti kõlaks, neil tuleb see iseenesest! Njabulo rääkis mulle loo, kuidas üks taksojuht 2012. aastal nimiosalisena Händeli ooperis "Julius Caesar" Estonia laval.

viis tem a sõpra koju. Juht kiitis, et talle meeldib ka laulda ja löi kohe registrid valla. Sõber salvestas ja saatis Njabulole - ja nüüd oligi taksojuht juba seal konkursil! Täielik m uinasjutt. Kuulasin osalejaid ja olin lausa hädas - keda m a neist lauljatest valin? Üks on parem kui teine, väga raske on otsustada.

Kas Aafrikas leidub ka maailmas nii haruldasi metsosopraneid?

Vaat kui nüüd nii küsid, siis hakkab ise ka mõtlema - huvitav, et metsosid eriti polnudki. Küll aga häid sopraneid, vingeid tenoreid, samuti olid uhked baritonid ja bassbaritonid.

Sinuga koos Londonis õppis ju ka Lõuna-Aafrika päritolu lüüriline sopran Pumeza Matshikiza, kes on Decca plaadimärgi all juba kaks albumit välja andnud.

Tahtsin ju ka Pumezat kutsuda Tõrvasse Verdi reekviemi laulma, siis ta kahjuks ei saanud tulla, aga see-eest tuleb ta Tallinnasse aprillikuus, kui esitame ERSOga veelkord Verdi reekviemi. Tema on ka üks neist lauljatest, keda tabaskoroonaviirus vähem kui kuu aega enne kontserti koos Rolando Villazoniga, aga ta võttis end kokku ja sai terveks!

Oled esinenud ka Costa Ricas, kuidas sinna sattusid?

Sinna kutsus m ind Saksa dirigent Carlos Spierer, kellega laulsin Estonias ooperigalal juba tosina aasta eest. Vahtasime numbreid, nagu seda ikka tehakse. Aeg läks, olin juba Londonis, kui ootamatult helises telefon: kas tahaksid tulla San Josesse laulma Sergei Prokofjevi kantaati "Aleksander Nevski"? Esinesime koos Costa Rica rahvusorkestriga Orquesta Sinfonica Nacional. See oli juba aastal 2011, kui neil isegi regulaarselt oopereid ei lavastatud, aga nüüd toovad nad ooperi välja juba kord aastas. Seal sokeeris mind, et lausa tänaval jalutades tegi mööduja mulle märkuse: palun võtke see kuldkest kaelast ära! Ma ise polnud märganudki, et mul see väike kest kaelas oli. Ja peale kontserti ei lubatud mul üksi sammugi astuda - olevat üliohtlik pimedas liikuda. Saja meetri kaugusele sõidutati ka autoga. Peale kontserti aga viidi mind vaatama Arenali vulkaani, kuhu on rajatud väga uhke spaa. Ma pole nii luksuslikus kohas vist ööbinudki. Tundsin end nagu Anna Netrebko!

Olen ju mitu korda laulnud ka Iisraelis, kus on samuti meeletud

turvanõuded. Minus tekitas algul lausa paanilist hirmu, et tänaval kõnnivad relvastatud sõjaväelased. Teisel korral olin juba sellega harjunud. Iisraeli ooperis on mulle ikka väga meeldinud laulda.

Aga Sri Lankal? Kas seal üldse ooperit tehakse?

Tegelikult seal puudub võimalus ooperilauluga tegelda. Sinna olen mitu korda esinema kutsutud oma Londoni õpingukaaslase, sopran Kishani Jayasinghe kaudu. Kuigi ooperitraditsioon seal puudub, on publikut alati korralikult, laulsime hiiglaslikus pop-kontsertide jaoks ehitatud saalis. Teisel korral Sri Lankale jõudes sain ka korraliku ehmatus. Nägin tänavatel palju sõjaväelasi ja kui uurisin, mis toimub, siis sain vastuseks, et iga hetk võib alata kodusõda. Olime terve solistide ansambliga tagajalgadel - miks meile ei räägitud? Aga õnneks ei juhtunud midagi hullu. Eks seal on üldse kõik nii teistmoodi. Viimati lendasin sinna läbi Katari, Doha. Olgugi et lennujaam näeb väga glamuurne välja, tunned end seal otsekui üks väike putukas. Need pilgud on kõike muud kui sõbralikud. Aga samas pätkid ja maiustused on seal imepärased, ma polnud elu sees midagi niisugust maitsnud!

See tuletab mulle meelde, et sinu sotsiaalmeediapostitusi on tühja kõhuga ohtlik jälgida, üks roog näeb hõrgum välja kui teine.

Noh, see on ka niisugune asi ... (Naerab.) Lapsena ei õppinudki ma süüa tegema. Ma olen pere noorim ja vanem õde usaldati kokkama, minu üle alati naerdi, et rikkusin kõik söögid ära. Näiteks koorisin õues kartuleid, silitasin vahepeal kassi ja pärast oli supp kõik karvu täis! Ükskord tegin kooki, panin poole lusikatäie sooda asemel viis - keegi ei tahtnud seda süüa. Ja kui ma täiskasvanuna esimest korda lasanjet tegin, kõrbes kõik pealt ära! Aga pereelu esitab teatavasti omi nõudmisi. Mu poeg pole nõus mitu päeva sama toitu sööma. Ja mulle meeldib väga oma kodu sättida ja teha ikka ise süüa. Inglismaalt jäi mulle külge komme restorani mineku asemel kutsuda sõbrad koju õhtusöögile ja seda isegi nädala sees. Missugused on aga lähiaastate väljakutsed ooperis?

Azucena roll on mul nüüd selge, ootan huviga prooviperioodi Estonia teatris. Ja veebruarist maikuuni saan sama rolli esitada veel ka Walesi teatris. Põnevaid asju on teisigi - nagu juba mainitud Juuditi roll Vilniuse rahvusooperis, mis alguses oli planeeritud tänavu märtsikusse. Aga mulle on veel olulisem 2019. aasta algatus, kui tõime Eestisse Covent Gardeni noored solistid ja Tõrva keskväljakul kõlas 1800 kuulajale Verdi reekviem. Minu jaoks oli see auasi; tahtsin näidata, et ka sellises väikeses linnas nagu Tõrva saab korraldada midagi suursugust! Mul on head kontaktid ja loodan väga, et saan sellest kujundada välja

midagi Tõrva muusikapäevade, festivali sarnast. Loomulikult ei tähenda, et peaksin olema iga hinna eest ise laval. Eelmiseks suveks oli planeeritud Mascagni ooperi "Talupoja au" kontsertettekannet, aga see lükkus nüüd järgmise aasta juunikuusse. Minu arvates sobib see ooper väikesesse armsasse Tõrva linna oma sisult väga hästi ja loodetavasti kõlab see tänavu 19. juunil Tõrva linna keskväljakul. Sellele eelneb veel ka 18. juunil kontsert James Bondi muusikast, mida esitavad meie parimad poplauljad koos dirigent Jüri-Ruut Kanguri ja ÜENSOGa.

See on ikka päris julge samm - eriti praegustes ebakindlates oludes.

Kui Verdi "Reekviemi" korraldama hakkasin, kommenteeris mu mees, et ma olen ikka täiesti hull. Päevaste proovide kõrvalt istusin pool ööd arvutis. Aga see andis mulle nii palju! See oli äge kogemus, õppisin sellega palju rohkem kui mõne tavalise ooperirolli ettevalmistamisega. Ja pealegi sain tavapärasest rohkem kodukohas käia. M uudu jõuan sinna vaid korra aastas. Nüüd tundsin, et saan midagi nagu tagasi anda. Ma ei püüa selle festivaliga endale nime teha, vaid tahan tuua kõrgkultuuri oma kodulinna. Seda võiks ju teha ükskõik kes, aga juhtumisi sattusin mina seda tegema. Ja muidugi - kui poleks Tõrva vallavanema lahkete toetust, ei saaks m e m idagi korraldada.

Elad juba aastaid Soomes, sinu abikaasa, pianist Dmitri Pavlov on aga Peterburi päritolu. Mis keeles räägib teie poeg?

Kodus räägime nii vene kui eesti keelt. Üks meie lauljast tuttav kunagi kommenteeris, et ta oleks väga üllatunud, kui minu abikaasa eesti keelt poleks ära õppinud! Ma olevat nii konkreetne, hahaa. Aga samas oleks Dimal väga raske minu sugulastega koos olla, kui ta midagi aru ei saaks. Ma ise olin küll õnnetu, et m a ise lapsena Leedus midagi ei mõistnud. Aga sellel oli ka põhjus, et ema meile oma emakeelt ei õpetanud. Kui vend Roland pisike oli, rääkis ema temaga alguses küll leedu keeles. Kohalik arst kuulis ja hirmutas, et niimoodi ta ei õpigi eesti keelt ära. Ja ema loobus, millest minul on väga kahju. Seega mina õpin ise alati keeled ära ja nõuan seda ka teistelt. Kui me oleme üks pere, siis see on ju normaalne. Poeg aga hakkas esimeses klassis veel ka prantsuse keelt õppima.

Kas oled tundnud ka, et keeruline on oma tööd pereeluga ühitada? Kui augustis esines Eestis soomerootsi sopran Camilla Nylund, siis tema avaldas arvamust, et kui meeslauljatel on alati töö esikohal, siis naised peavad alati kõigepealt pere eest hoolitsema, ükskõik kui edukad nad ka poleks.

Ma olen Camillaga täiesti nõus! Algul olin nii õnnelik, kui sain sügiseks selle töö Soome rahvusooperis. Sellest on juba kümme aastat, kui mul seal viimati roll oli, laulsin Cherubinot. Pakutakse ju ikka, aga miskipärast alati sel ajal, kui mul on juba midagi muud plaanis. Mul oli nüüd tunne, et saan lõpuks kodus tööd teha nagu normaalne inimene. Ja kui see prooviperiood algas, siis olin juba esimese nädala lõpuks nii väsinud! Igal vabal hetkel tegeled lapsega, teed perele süüa, lisaks kogu majapidamine. Minu mees on küll väga abivalmis ja teeb kodus kõike, aga kui tal ikka pikk tööpäev on, siis see on tähtsam. Aga meie, naised, peame alati olema naised - ka siis, kui oleme juhtumisi samal ajal ka ooperilauljad.

Eks seepärast Ameerika tippmetso Dolora Zajick otsustaski, et ta Meti karjääri kõrvale peret looma ei hakkagi ja elab nüüd, karjääri lõpul oma suure aiaga majakeses, seltsiks kodustatud metsalinnud.

Tean paljusid, kes on teinud sellise otsuse. Minul aga peab pere olema, mina ilma ei suuda elada. Ma ei saaks kindlasti selle kõigega üksi hakkama. Ma ei ole nii tugev. Ja mille nimel rahagi teenida? Ka rõõmu jagada on minu jaoks väga tähtis.

Aga sina lauljana - kas oled kõik saanud, mida oled tahtnud?

Midagi ma sees ei kee küll, et hirmsasti tahaks seda või toda. Mul on hästi läinud, et alati on tööd olnud. See ei loe, kas laulan Metis või Covent Gardenis. Mulle on tähtis, et saan oma töö hästi tehtud, ja et mul on ka võimalus ära öelda, kui roll mulle ei sobi.

Ma üldigi ma valetaksin, kui ütleksin, et ei taha näiteks La Scalasse või Meti lavale jõuda - aga kui ma sinna ei pääse, siis see pole ka maailma lõpp. Eks aeg näitab. Elu on mind õpetanud, et kui millestki ilm ja jääd, siis sageli hiljem selgub, et see oli millekski hea.

Loodame, et ka koroona kunagi kaob. Pandeemia lõppedes on eriti raske läbi lüüa just noortel lauljatel. Mul on kahju, et meie rahvusooperis ei anta noortele nii palju võimalusi kui võiks - loodame, et see edaspidi muutub!

Mis unistused sul veel on?

Üks minu unistus suvel täitubki - Santuzza roll armsas kodulinnas. Tegelikult tahaks ka Amnerist uuesti laulda, seekord traditsioonilises lavastuses.

Kas praegu, 40-aastasena, on su karjääri tipp hetk? Või on sinu

hääle küpsemine alles ees?

Arvan, et alles nüüd ongi õige aeg laulda paljusid rolle, mis toovad minu hääle omadused ja võimed hästi välja.

Millega hetkel töötad?

Mul on rahulik päev. Kuna mu järgmine roll, Azucena on juba selge, siis ei vaja see enam igapäevast tööd. Me kolisime aasta eest uude korterisse ja tegelen pisitasa selle sisustamisega. Täna näiteks saabus koju uus tugitool. Nüüd on mul koht, kus istuda - siis leian ehk ka rohkem aega, et raamatuid lugeda!

Covent Gardenis Flora rollis, partneriteks Jonas Kaufmann ja Dmitri Hvorostovski.

